

Szittyá Anita a Szívvel-Lélekkel:

Lennék én...

*Lennék én egy Selmeczi leány,
Kinek szívére egy bányászfű vár.
A Tempus foltot Néki tiszta szívből adnám,
Ő boldogan viselné, és gondolna énrám.*

*Lennék én: egy igazi Selmeczi Diák!
Ki büszkén lépdél a sok girbe-görbe utcán,
Ki hosszú pipából kék füstöt ereget,
Kit szíve Selmeczhez köti, mindenek felett!*

*Lennék én: a Csókliget egy fája!
Árnyékot borítanék szép szerelmes párra.
Hús lombom simogatná a filiszterek arcát.
Didergő diákoknak száraz galljaimat adnám.*

*Lennék én: a Városházi óra!
Csalfa mutatóim Selmecz egy csodája.
Fentről figyelném a sok gondtalan ifjat,
Kiknek nótájától hangos az esti alkonyat.*

*Lennék én: a Kőpacska csendet megtörő hangja!
Ki ébreszti a bányászt, majd családjához küldi haza.
Én lennék, ki elkíséri utolsó útjára,
De ő nem halna meg, csak visszatérne a földbe:
IGAZ HAZÁJÁBA!*

*Lennék én: a Nótáskönyv egy sörfoltos lapja!
Velem vigadt az Akadémia szíve-java.
Lennék én: a Nótáskönyv egy könnycseppes lapja!
Velem búcsúzott Selmecztől a Valétálok hada!*

*Vagyok én egy Soproni leány!
Kinek szívét Selmecz járja át.
Gondolatban százszor jártam erre!
De most itt vagyok, és visszatérek, ha érdemes leszek erre!*

Sopron, 2005. április 12.